

Audiatur – Festival for ny poesi, 2014

Rapport

Arbeidsgruppe
Besøk
Budsjett
Deltakere
Nettside
Presse
Publikasjoner
Utgivelser i forlengelsen av festivalen
Videodokumentasjon

Arbeidsgruppen bak festivalen i 2014

- Paal Bjelke Andersen
- Carina Elisabeth Beddari
- Karl Larsson
- Thomas Lundbo
- Cathrine Strøm
- Martin M. Sørhaug

Andersen og Larsson var programansvarlige, selv om programutviklingen er noe alle bidrar med. De to ble lønnet for innsatsen (80.000 per pers.). Dette er andre gang vi har tatt oss råd til å lønne folk for programutvikling, første gang i 2013/2014, men da kun til en person. Dette gir oss mindre frihet produksjonsmessig, mer er hekt klart den eneste forutsetningen som vi kan bygge en fremtid for festivalen på. Vi valgte å holde igjen noe midler fra 2013 nettopp med dette i tankene. Se budsjetter for både 2013 og 2014 vedlagt.

Besøk/publikum

Publikumsmessig var festivalen en suksess. Vi trakk fulle lokaler hver dag (torsdag til søndag, 3.-5. april). Festivalens base er nå definitivt på Bergen Kunsthall. Vi brukte et av kunsthallens lokaler i andre etasje på dagtid og Landmark på kvelden. Publikummet bestod av besøkende fra Stockholm, Göteborg, København, Bø, Oslo, Trondheim (plus, plus) og selvsagt, en majoritet fra Bergensområdet. Skriveskoler fra både Bø, Bergen og fra Litterär Gestaltning i Göteborg var tilstede.

Budsjett

Resultatet for prosjektet AF14 viser et underskudd på 154.319 kr. Men fra 2013 hadde vi en udisponert reserve på 157.791 kr. Dette gir oss et samlet sluttresultat på 3472 kr. Vi har bevisst skjøvet noen utgifter/kostnader over på neste års budsjett (hovedsaklig for dokumentasjonsarbeidet). Dette pga likviditetsmessige årsaker.

Kostnader/budsjett i forbindelse med produksjonen av de tolv publikasjonene vi gav ut i 2014 (les mer under) er ikke tatt med i dette budsjettet, men jeg limer det inn her. Kort fortalt: Vi fikk støtte av Norsk Kulturråd (100.000 kr) og investerte noe egenkapital plus mye frivillig arbeid.

UTGIFTER

Design: 27.000

Distribusjon/porto: 8.000

Honorar til eksterne skribenter: 12.000

Korrekturlesning: 4.000

Trykk: 74.000

Totalt: 125.000

INNTEKTER

Egenkapital: 25.000

Norsk Kulturråd: 100.000

Totalt: 125.000

Deltakere

Vi valgte bevisst å invitere færre deltakere enn tidligere, men å gi hver enkelt større plass i programmet. Det vil si, eller la meg begynne på nytt. Til årets utgave av Audiatur inviterte vi tolv verk: diktsamlinger av Julie Sten-Knudsen, Fredrik Nyberg, Uljana Wolf, Sean Bonney, Lisa Robertson, Jean-Marie Gleize og Jena Osman; forlaget Chateaux; en roman av Tomas Espedal; en bok som dokumenterer Cecilia Vicunas performanser gjennom tjue år; en installasjon av Jason Dodge, og en bok om poesi som aktivistisk strategi av Franco «Bifo» Berardi.

Når vi inviterte tolv verk og ikke tolv poeter var det for å skyve poesifestivalenes oppmerksomhetsmodus over fra poeten og til poesien. Og når vi også inviterte billedkunstnere og aktivister var det for å la oppmerksomheten om poesien ikke bare gjelde boksiden og den verbale fremføringen, men også det fysiske, institusjonelle og politiske rommet poesien manifesterer seg i.

Vi ville lage en sterkere sammenheng enn tidligere mellom de ulike opplesningene under festivalen og la dem spille seg ut mot hverandre i forskjellige konstallasjoner. Teorien var at tekstene ville kunne belyse hverandre minst like godt som et foredrag eller en panelsamtale. Samtidig appellerte vi til publikum som deltakere. Om vi lyktes ville festivalen kunne arte seg som en tre dager lang kollektiv samtale med utgangspunkt i de fremførte verkene. Programmet ble lagt opp som opplesninger med påfølgende samtaler der alle ble oppfordret til å delta. I dette ligger det også en naiv, men grunnleggende politisk gest: å bruke poesifestivalen til å skape et midlertidig fellesskap de tre dagene den varer.

Nettside

Til festivalen i 2014 satte vi opp en ny nettside. Denne skal bli det arkivet vi så lenge har ønsket oss, som samler opp det vi har av tekst- lyd- og video-dukumentasjon. Se videoarkivet f.eks: <http://www.audiatur.no/festival/video/> Vi jobber i disse dager med å få ut ca 30 nye videoer fra 2014 på siden. Siden er designet av Paal Bjelke Andersen og satt opp av Affair.

Presse

Audiatur er godt vant med å få omtale i landets kulturaviser og på nett. Sist på kunstkritikk.no hvor Matthew Rana oppsummerer 2014: «In contrast to this was the Audiatur – Festival for ny poesi in Bergen, which was premised on inviting specific works, rather than individual authors, to gather for an expanded conversation. The discussions that emerged – for example, between Franco “Bifo” Berardi, and poets Lisa Robertson and Jean-Marie Gleize on the status of the image in poetry and the critique of the Saussurean sign – have stayed with me for months. As have the multi-layered, quasi-shamanistic performances by Cecilia Vicuña, and the Lecture on Sculpture by artist Jason Dodge.»

Vi har nå ellers fått omtale disse stedene: Artists for Democracy, Bergens Tidene, Billedkunst, Frieze Magazine, Harvest, Helsingborg Dagblad, Klassekampen, KunstFORUM og i Morgenbladet.

Publikasjoner

Festivalkatalogen bestod i år av til sammen tolv samtalebøker hvor en leser diskuterer et av de inviterte verkene, poesien og sammenhengen verket springer ut av med den som har laget det. Dessuten gav vi ut *Opprøret. Om poesi og finans* av Franco «Bifo» Berardi i norsk oversettelse.

Samtalebøkene inngikk i festivalbilletten, men kan også lastes ned fra nett gratis: <http://www.audiatur.no/festival/utgivelser2014/> *Opprøret* koster 120,-, men innledningen kan lastes ned.

Samtalebøkene er designet av Fält.

1 Julie Sten-Knudsen / Carina Elisabeth Beddari: *Blåøjet*

«Vreden er vel i første omgang en anledning til at skrive, den peger på noget, der gør ondt, en uoverensstemmelse mellem jeget og verden. Hvorfor bliver jeg vred over det her, som de andre ikke lægger mærke til? Hvorfor er de andre ikke vrede over det? Er der ingen, der forstår mig? Hvorfor er der ikke nogen, der gør noget? Man kan nå til et punkt, hvor man er nødt til at sige fra for overhovedet at kunne være i rummet. Hvis man har adgang til at skrive bøger, kan det være dér, man gør det. Man kanalisere vreden ud i sine tekster, arbejder med den, giver den en form, så man kan betragte den lidt på afstand. Måske ændrer den oprindelige vrede karakter undervejs og bliver til en mere sammensat følelse. Men jeg vil ikke sige, at jeg har opnået en slags renselse for vreden og nu kan lægge den bag mig. Min bog munder ikke ud i nogen løsning eller konklusion, for sådan en løsning kan jeg ikke lige få øje på. Jeg er ikke nået frem til nogen afklarethed omkring hvidhed og racerelationer. Alligevel er der nok en slags lettelse i at vide, at bogen nu findes ude i verden, helt konkret, at den bliver læst af nogen. Atlanterhavet vokser er i høj grad en bog, der gerne vil kommunikere.»

2 Fredrik Nyberg / Paal Bjelke Andersen: *Ängen*

«Poesin är definitivt en optik som man kan se världen genom. Och för mig kan det då och då uppstå en mycket bräcklig analogi mellan ängen och dikten. Både ängen och dikten är marginaliserade fenomen i vår samtid och i detta faktum finns det naturligtvis en sorg, men också en lockelse. Jag uppfattar både ängen och dikten som cykliska fenomen, som någonting alltid nytt, alltid återkommande och samtidigt globalt avklingande. I kampen mellan den kapitalistiska hegemonien (varorna / tjänsterna) och ängen väljer jag ängen. Ängen och dikten. Och om man (jag) tar dikten – och då inte bara de i Att bli ved – i sin (min) mun ställer man (jag) sig på en specifik plats, en plats som utspelar sig någon annanstans än var den "kapitalistiska hegemonien" utspelar sig. Jag vill vara i dikten, på ängen och i isen. Bara det som försvinner kan ha ett värde ...»

3 Chateaux / Karl Larsson: *Omskriven genom läsning*

«Martin Högström: Du som står bredvid mig, du som arbetar med mig och som kanske talar med mig, du öppnar ett hål i min värld – ett rum jag inte känner till och inte har tillträde till. Det är en rymd som ger resonans åt allt vi säger till varandra och som ger relief åt allt vi gör i anslutning till varandra.

Två saker accentueras här: 1. Vi behöver varandra; 2. Ensamheten är inte extrem reduktion.

När vi arbetar tillsammans tar vi beslut snabbt och enkelt. Det är enklare att arbeta tillsammans än att arbeta själv. Kanske är det Peter, kanske är det Beata som gör det enkelt. Men jag inbillar mig att det också handlar om att den enskilde personen så att säga reduceras i det gemensamma och träder fram enklare, snabbare. Att ingå i en relation innebär, i bästa fall, att förenklas. Det är så det är med Chateaux. Och med Slot. I en bra relation befrias jag från mig själv, de delar av mig själv som annars hämmar mig. Jag träder in i ett rum och försvinner delvis.»

4 Uljana Wolf / Simen Hagerup: *Fibel Minds*

«Great to start with false starts. I love them. Slips, glitches, splinters, Holz, mistakes. Because what they do is multiply the possibilities of what might actually be there, create room rospaceom space – to wonder, to stumble, to question. They make a language multilingual by showing what other word could have been there instead of the one that we currently use this moment. wenn du forst bist. Saatsgewalt. Eine Runde Vogelfragen. They jiggle us out of our tracks. And the truth is, I felt this way always with the German language, and perhaps all writers do, not with German (although Mark Twain might very well say so), but with their own language. Benjamin called this encounter Entstellung – which means deformation but literally 'de-putting', so you're opening up a new path of perception or knowledge by removing the familiar. Which is what poetry does. Which is where it can be political.»

5 Sean Bonney / Paal Bjelke Andersen: *You'd Be a Pig Not to Answer*

«London is not tourists, it is not the Tube or Red Telephones or the Queen or rich people. Half the houses on my street have no curtains, you can see through the windows and the people have nothing. We are mostly immigrants and we have no money and the city hates us. My favourite time living here was when fascists tried to march through our part of town, and we blocked their path at the top of my road, we gave them a kicking, we sent them running. Not the kind of thing that gets into the papers or on the TV or in the tourist brochures. I loved everyone on my street for that. Every six months the Hindus have a massive procession, it goes past my window, I always go out on the street to see it, the music is incredible, sounds to me like late Coltrane, tho I know its late Coltrane that sounds like them. I've lived here about five years and now like most people I live in fear. Gentrification has kicked in, has kicked in fast. The pub at the corner, which used to be for old men, working class, was refurbished, is now full of rich families and their kids, eating their dinners, listening to something pretending to be jazz, something that spits in the face of Billie Holiday every time its played, Billie Holiday who is worth more, even in death, than every yuppie in this town. I wanna act like Rimbaud when I see them, which means I wanna puke on the pub window when I see them eating their dinners, wait outside the pub door and follow them home, and there's me, supposed to be some kind of writer. But we are under attack, by the forces of money and conformity. I don't know where to go. One time I was in love with London. Not now. I need to get out of this stupid racist town. Give me somewhere to live. That's what my street says. It breaks my heart.»

6 Tomas Espedal / Cathrine Strøm: *Jag skriver i dina ord*

«Du kan lage revolusjon i andres liv. Det tror jeg på. Bøker kan forandre menneskers liv, men det er veldig sjelden de preger verden. Vel, Marx har nok gjort det, men så er heller ikke *Das Kapital* skjønnlitteratur. Innenfor vår verden er det veldig sjelden at tekstene får de konsekvensene man kanskje ønsker. Men revolusjon lager man, for enkelte bøker har forandret liv. Ta den kraften og lidenskapen du presenterte *Revolution: A reader* med da vi møttes i dag: entusiasmen er en revolusjon, ikke sant. Det skjer hele tiden, føler jeg, i mitt forhold til litteratur. Bare den Tichy-boken har nå forandret meg. Man blir opprørsk og man blir hardere. I forhold til forlagene, i forhold til leserne, en blir vanskeligere. Og i en viss forstand blir man revolusjonær. Så konsekvenser får det, men dessverre ikke i samfunnet som helhet. Samtidig som jeg blir mer og mer revolusjonær, får vi en mer og mer borgerlig regjering. Samtidig som vår generasjon burde være i stand til å forandre ting, så går det feil vei, hvordan kan det ha seg? Det er det samme i Russland, alle vet at Putin er en av de største bandittene i russisk historie, men ingen klarer å gjøre noe, tvert imot! Det går helt feil vei, på tross av bøkene som skrives i Russland, som er opprørske og radikale. På tross av litteraturen, går verden helt feil vei. Det må man bare ha helt klart for seg.»

7 Lisa Robertson / Carina Elisabeth Beddari: *The Present Is Unfinished*

«I've always been completely seduced by sentences, certainly. I think I'm a sentence-lover before I'm a writer. Much of my earlier work has been testing the internal structure of sentences as wildly psycho-sexual-social units. But here I wanted to find a way to include extremely banal, flat, overwrought and bad sentences, by devising a sequencing movement that could include anything. My thought was not to judge, but to float the disparity of the units in a continuum. I think what happens is that the caesura, the space between, becomes extremely active, more active than the sentences themselves are. This has the effect of making any sentence semantically legible in several registers—the meta-textual, as you point out, may be one of them.»

8 Cecilia Vicuña / Rodrigo Toscano: *Where Glaciers Meet The Sea*

«I began in 1995 by storming a school in the mountains, disguised as a sculpture or toy, wailing, singing and playing with the children as if we had all become wild animals. And all this in the presence of the school principals who expected a bona fide maestra to arrive from Santiago! In no time, we were all dancing and feasting on the liberated power of communal joy. But then, to unleash their ability to speak— that's a different matter. It has been a slow, continuous process of many workshops because the school system and the whole community are against speaking up, are against poetry and the idea of justice. The new, dominant social orientation is to make money, to simply adapt to the 'modern ways.' Or is it? The new student movement in Chile is rising up against that model, and they have mobilized a million and a half people in the streets of Chile to demand an end to the culture of profit. A new oral dimension is emerging within this rebellion and my intent is to bridge the energy of that political urban movement with the poetic tradition that raises to prominence the oral poetic dimensions of knowledge. More than ever, we need it to go on!»

9 Jean-Marie Gleize / Thomas Lundbo: *Å prøve å være så nøyaktig som mulig*

«Frans går barføtt (se den første scenen i Rosselinis film) sammen med sine følgesvenner i regnet, på vei til stedet der det første samfunnet (hytter) grunnlegges; denne «kommunismen» i den primitive kristendommen er noe som griper meg svært dypt. I min tekst (og i min personlige erfaring) blir den fransiskanske åndeligheten sammenstilt, eller sammenvevd, med de perspektivene som åpnes av det jeg kaller en «eksperimentell politikk» (og som jeg finner et eksempel på i Tarnac-kommunen). Det oppstår i det minste en kontakt som kanskje kan forårsake en slags «kortslutning» i leserens bevissthet. Dette er det essensielle temaet i boka.»

10 Jason Dodge / Karl Larsson: *Side By Side With What Already Happens*

«The other evening, I was speaking with a war journalist who was speaking so eloquently about how, in conflict zones, he notices in himself a hyperawareness. He knows what everyone in a room is speaking about and how they seem. He spoke about how there are not enough bullets for

war as we imagine it. The actual danger is in an unknown, tiny fraction—some seconds, some minutes. And how, the further away from the conflict our perception of the conflict is, the time spans become greater and greater, until what we imagine is a long, sustained situation of lives being lost and taken. It expands with distance, and we can read through the humanity—somehow without time—what he experienced in a fraction of a minute and is difficult for him to perceive because time slows down when people are shooting near you. An expanded, unclear time becomes a separate time, out of time or in another time. What is political seems to have a multitude of perceptions.»

11 Jena Osman / Arve Kleiva: *A Letter From Jena Osman*

«I think about how on the one hand, we naturally look for connections — connections are pleasing because they give us the sense of some kind of order, some kind of larger system at work. I start the book with an epigraph from “The Garden of Forking Paths” by Borges. In that story, time is discussed as multiple tracks that happen simultaneously (in one track you and I may be corresponding about a book called *The Network*, in another you and I never connect, in another we are sworn enemies, etc.). Such a conception fits the random sequence of a life into a larger grid structure, and that sense of structure is comforting. But on the other hand, seeing all events as the result of a larger system can be a symptom of paranoia, and that is not at all comforting.»

12 Franco «Bifo» Berardi / Paal Bjelke Andersen: *Art And Dystopia*

«I perfectly understand the state of mind of the poet the week before the Communards were slaughtered in Paris. This happened 140 years ago, and we go on repeating the same gesture again and again and again. Expectation, deception, escape.

This time should be different, after the global slaughtering that is going on worldwide after the final dissolution, after the dissolution of the Occupy movement of 2011.

A fissure is running in our perception of time, and we are trying to escape it. It is like a tectonic fault in the texture of our expectations, a deep cut in our imagination of the future.

The Modern art of politics, the rational prediction and the voluntary act of government is deprived of potency and effectiveness. For the time coming after the future we have to learn how to ride on the dynamics of an irreversible disaster with impassible soul. The art of politics has now turned into an impossible and useless exercise. We must invent a new art, the ironic art of detachment. A sceptic post-futurist ethics has to replace the modernist ethics of responsibility. Autonomous subjectivation can be only in withdrawal, desertion, abandonment.»

13 Franco «Bifo» Berardi: *Opprøret. Om poesi og finans* (Oversatt av Paal Bjelke Andersen)

«Ved begynnelsen av det andre tiåret i det nye århundret, mens den deregulerte rovkapitalismen ødelegger fremtiden til planeten og til det sosiale livet, vil poesien komme til å spille et nytt spill, som handler om å reaktivere samfunnslegemet.

På gatene i Europa og i alle landene rundt Middelhavet gjør de unge opprør mot den brutale utbyttingen av deres tid og intelligens, og mot den finansabstraksjonen som ødelegger det sosiale livet. De er den prekære generasjonen, tvunget til å akseptere utbytting og lave lønninger, fratatt de nødvendige utdanningsressursene, lovet en fremtid av endeløse gjentakelser av meningsløse ofringer på gjeldens alter.

Den globale deterritorialiseringen av finans-kapitalismen har spredd prekaritet og psykisk ustabilitet, og oppløst solidariteten. Derfor stiller det pågående prekære opprøret spørsmål ved de rytmiske forstyrrelsene som semiokapitalen har fremprovosert, og forsøker å overvinne vår manglende evne til å stille oss inn på en felles vibrasjon.»

Utgivelser i forlengelsen av festivalen

Vi gir også i 2015 ut to publikasjoner som er direkte følger av festivalen i 2014. Den første en oversettelse av Jean Marie Gleize sin bok *Tarnac, un acte preparatoire*. Den andre en publikasjon som dokumenter denne og også den foregående festivalen, AUDIATUR WASTE LAND (2012/2013). I tillegg kan det nevnes at vi i februar utgir en oversettelse av Nathalie Quintanes essaysamling *Tomater*, hvor en både kan spore tematiske relasjoner med Gleize og vårt arbeid de siste årene.

Videodokumentasjon

Dokumentasjonsarbeidet har alltid vært en av våre fanesaker. Gjennom en god og rikholdig dokumentasjon av det som skjer bevares det fremførte/hendelsene for ettertid, men gir oss også mulighet til å distribuere festivalens innhold/diskusjoner til interesserte utenfor Bergen og Skandinavia. Audiatur er på mange måter et forskningsfelleskap som undersøker poesiens og litteraurens samtidige (og historiske) politiske og ideologiske betingethet, forutsetninger og potensiale.

Vieodokumentasjonen er, som tidligere nevnt, lagt ut og legges ut på nettsiden. Fotograf: Beate Petersen.

Martin M. Sørhaug
Prosjektleder